

februar 2017

Karibi 2017

Guadeloupe

12. februar 2017, nedelja

Ljubljana - Guadeloupe

Vstaneva sredi noči, počakava prevoz, ki se pripelje z obrobja Dolenjske (verjetno sta vstala že sinoči) in skupaj na letališču spijemo jutranjo kavico, vsi še vedno malo omotični. Poslovimo se, Vesna dobi od Anite avans darila za rojstni dan in spokava se v avion. Uf, kako na tesno gre! Pa ne časovno, ampak prostorsko. Ker dvomim, da so v mesecu in pol pomanjšali sedeže, je edina logična razlaga, da sem se jaz razširil. Hja, včasih sem Outlook uporabljal za planiranje sestankov, sedaj pa skoraj izključno za planiranje žurov. To res ni bilo več normalno! Dopoldan sem delal, potem pa ogromno hrane in pijače najprej za kosilo in potem še za večerjo. Mislim, da Slovenci po zadnjih izkušnjah z gostoljubnostjo mirno tekmujejo s Polinezijci. Rezultat? Tudi oni so v povprečju precej okrogli (pa jedo samo bio banane in bio ribe ter pijejo organsko palmino vino). Kakorkoli, sklenil sem si nazaj priboriti docentski naziv, ki sem ga v teh dneh izgubil. Bom videl, kako bo to šlo od rok v Franciji. V Avstraliji pred nekaj leti je bilo trivialno - samo pogledal sem njihovo hrano, pa me je minila lakota.

Sicer je pa potovanje potekalo brez zapletov (če odmislim, da so Condorjevega Boeniga še šraufali, ko smo bili že vsi na svojih sedežih). Čeprav sem se bal, da bova zaradi te peripetije zamudila povezavo, je pilot skoraj urno zamudo lepo nadoknadil in ob osmih zvečer sva stopila na Malo. Skupaj z vso prtljago! Zadnji let iz Martinika na Guadeloupe so nama dva dni nazaj zamenjali in v Ljubljani so znali narediti boardinge le do Martinika. Potovalke so pa poslali na Guadeloupe. Možakarja na Air Caraibesovem check-inu na Martiniku sem torej pobaral, če je s kufrologi zmenjeno, da pravilno premečejo najine kufre? Pravzaprav sem pogovor začel predvsem zato, ker je mojster striktno tehtal ročno prtljago in vse kar je bilo nad 5kg tudi čardžal. Manever je odlično uspel - ne samo, da ni opazil, da imava vsak po enih 15 kg v rukzakah, takoj se je angažiral in osebno premetal najine potovalke na pravi kup in nama zaželel prijeten let. Lepo!

Še besedica o mejnih stražnikih. Tri lete sva imela, vsi so bili med dvema EU destinacijama (res da ne vsi tudi v Šengenu). Ko sva v Francijo vstopila, so orožniki gledali proč, ko sva iz Francije izstopila (na poti nazaj v Francijo na drugem otoku), so pa vestno poštempljali pasoše. Tako imam sedaj v najnovejšem potnem listu že tri francoske žige (dva sta še iz decembra) - nek se zna! Pa bo spet treba predčasno kupovati nov potni list in novo ameriško vizo za slabih šeststo evrov, vse skupaj.

Lepo je bilo tudi med vožnjo na barko, ko sva se vozila mimo karnevalskih povork. Nekaj sto udeležencev se je mirno sprehodilo po polovici avtoceste, našemljeni in muzikalični. Avtomobilisti smo pa čakali in opazovali dogajanje okoli sebe. Pa - saj se nama nikamor ni mudilo.

Kaj vse se je pokvarilo medtem, ko naju ni bilo tukaj, bova ugotavljala jutri. Nocoj sva ugotovila le, da je crknilo pol razsvetljave. In da ne vea več gesla za internet in da ne najdem APN za Digicel (ki sem ga sicer lepo aktiviral v starem telefonu z gvajansko simko).

13. februar 2017, ponedeljek

Bas du Fort, Guadeloupe

Za bujenje poskrbi Mobitelov telefon. Mojstri imajo euroroaming za voice (ki je zaradi časovne razlike na tem koncu predvsem prvovrstna budilka), ne pa tudi za data (ki bi bil še kako koristen po evrotarifi). Sicer pa, ko sem hotel gvajansko kartico v Sloveniji oživiti, sem ugotovil, da je edina firma, ki ima z njimi urejen roaming - Telemach. Živel državnin vsemogočni Telekom!

Marinska teta mi pove, da sem še vedno na čakalni listi za boat yard in šele jutri bodo ugotavljali ali grem lahko v sredo na suho farbat podvozje ali ne. Hja... No, en dan še počakam, potem pa v akcijo iskanja rešitve kje drugje. Zato sem pa celo dopoldne zaposlen kot električar. Po uri iskanja kje pušča lajtunga za kabinske luči in ko odkrivam oksidirane spoje kar po

tekočem traku, obupam. Razstavim strop in vse naredim na novo. Tako, vsaj luči bova zvečer imela kot se spodobi. Vsakomur, ki je že kdaj počel na barki kaj podobnega, bo takoj jasno, da je čas za kosilo že mimo, ko končam. Vesna medtem ureja druga razdejanja in po kosilu skupaj ureja razdejanje v mojem programu. Zvečer, ko je čas za srečanje z Jasminom, je vse skupaj le pod streho.

V eni izmed množice marinskih oštarij se dogovorimo za srečanje. Nevtralni teren. Vsak s svojim dingijem priplujemo. Ona dva s sidrišča pred marino, midva iz pontona številka 15. Mislim, da je bila najina pot daljša, deset minut sva potrebovala za vsako smer. Ja, prav majčkена pa res ni tale marinca. Večer mine v klepetu in ura je pozna, ko se v popolni bonaci pridingirava nazaj na Malo.

vsake večer kičast sončni zahod....kakšna sprememba po ljubljanski oblačnosti

kapitan tokrat v vlogi električarja :)

14. februar 2017, torek

Bas du Fort, Guadeloupe

Že drugi dan popolnoma brez dežja. Tudi temperatura je idealna. Podnevi je sicer na soncu precej toplo, a ne prevroče, ponoči pa se ohladi na dobrih 20 stopinj in spanje je nemoteno. Ali pa je nemoteno zato, ker sva še vedno utrujena od domovinskih aktivnosti? Kakorkoli, dopoldan mine v delu (Vesni tudi popoldan). Zmontiram tudi nov obratometer in števec ur na motorju - tako, pa sem za majhne denarje kupil popolnoma nov motor (ali pa vsaj naredil generalko) - motorne ure bodo spet tekle od začetka. Pa, saj se spodobi: en krog, ena meritev.

Ob štirih naj bi mi povedali, kakšna je Malina najnovejša pozicija na waiting listi za hard stand. Ampak, ne prehitro! Pred tem mi Zvonka in Jasmin povesta še marsikaj drugega. Ko se končno zmigam v kapitenerijo, mi teta razloži, da sem še vedno na čakalnem seznamu in da naj grem vprašat Patrika, če me vzame jutri na suho. Patrik je travel lift operator. In grem. In Patrik mi nekaj v kleni francoščini tudi razloži. Pa ne vem kaj. Spet deset minut hoje in spet sem v marinskem ofisu (res je velika tale marina, ki sprejme pod svoje okrilje 1k plovil!). Tokrat Guyline že na daleč maha, da ima dobro novico zame. Jutri ob enajstih dopoldan gre Mala na suho. Lepo, ampak. Le zakaj tega ni vedela pred pol ure in zakaj sem moral prehoditi kilometer in se v francoščini meniti z operaterjem dvigala? Mislim, da bo ta zadeva ostala skrivnost in bo hvaležna tema za zgodovinarje, ko bodo branili doktorsko disertacijo.

Vendar. Čeprav izgleda idealno, zadeva sploh ni tako enostavna! Na kopno me bodo nekako postavili, delavcev, ki bi na barki delali, pa ni. Ah, ja. Pogajam se za outsourcing, pa ne kaže najbolje. No, morda bo jutri zjutraj kaj drugače, res ne bi rad sam drgnil šmirgelj papirja po (prevelikem v te namene) trupu Male.

Jasmin zvečer po odlični ribi (ki je po predpisih trikrat plavala) sicer takoj ponudi pomoč pri DIY projektu, pa bi bilo vseeno pedagoško, da bi take stvari opravili lokalci, midva bi se ukvarjala pa z bolj prijetnimi opravili. Kakorkoli, zgodbe se ob tabornem ognju v kokpitu Indiga vrstijo vse do ... hmmm ... jutri. Vmes postanem srečni lastnik nove knjige s posvetilom. Avtor mi jo osebno izroči. Še desetminutna plovba iz pontona 6 na ponton 15 in čas je za zaslužen počitek.

Valentinova večerja: barakuda s polento - odlično ! Jasmin glavni kuhar na SY Indigo

15. februar 2017, sreda

Bas du Fort, Guadeloupe

S strahom zavijem v Fred Marine, pa me mojster že na daleč potolaži, da je našel delavce za mene. Ob enajstih me čakajo, obljubi. In obljubo tudi drži. Ko se z Jasminom pripeljemo pod dvigalo, nas že vsi čakajo in tudi takoj dvignejo. Niti privezali se nismo! Mala na suhem kaže svoja leta. No, saj jih kaže tudi v vodi, ampak tam le ribam. Sedaj je pa vsem jasno, Mala ima dolgo starikavo brado. Tako zaraščene je še nisem videl. Kje si sedaj strupena reka Moroni? Najprej torej nastopi frizer! Mojster se koj strumno loti pranja. Opere alge, opere školjke, opere antifouling in opere primer. Ah, ja... Z visokotlačno pumpo prebrusi vse, prav do gel coata. A-ja-ja-jaaaah! In pri tej svoji vnemi opere tako temeljito, da spotoma zasvinja sosednjo odvetrno barko. Lastnica nima razumevanja za nov design, modra barva trupa, teaka in jader ji nikakor ni všeč. Malo ognja v strehi in fant po novem čisti njeno barko, namesto moje. Popoldan je na sporedu inovacija: namesto z vodo, brusijo s špohtlji. Precej počasneje gre in danes Mala še ne bo videla prvega izmed petih premazov - epoxy primerja.

Vmes me obišče Phillipe, na Nosy Be rojen Francoz in sosed v marini. Pove, da v hotelu nocoj ni prostora za naju. Jasno, da ga ni, zadnjo sobo je dobila Vesna in hotel je po novem fully booked. Po navodilih iz domovine hočem zamenjati seacock na peti motorja, pa ne gre. Nimam orodja. Jutri bo to spet zanimacija za Freda.

Danes pa je zame na sporedu le še šoping ledu, da bomo na barki pili vino iz flaš, ohlajenih v ledu. In pri Jasminu pojedli odlično hobotnično rižoto s pomarančo. Za glavno jed. Za desert je bil slovenski pršut in sir. In francoska bagetka...

danes gre Mala malo na lepotičenje

zgrozila sem se ob pogledu kaj je zraslo na njej v dveh mesecih - če pogledaš fotke iz Barbadosa kako lepa je še bila :)

neverjetna brada....kaj šele, če bi bila v vodi pol leta ?

tudi moški del zgroženo opazuje podvozje Male

še želatina? kaj bo kakšen alien ven zlezel?

po čiščenju je šla barva dol do osnove

se pa vidi, da propspeed ni brez veze....niti ene alge, trave ni na propelerju

fajn bi bilo, če bi bil res tak pogled iz spalnice v hotelu...je pa žal samo slika na steni :)

16. februar 2017, četrtek

Bas du Fort, Guadeloupe

Budilka me zbudi, ne pomnim kdaj je bilo nazadnje tako. Pod tuš in na barko. Hkrati s fanti sem tam in složno se lotimo dela. Oni šmirglanja, jaz motorja. Cel dan je tako, oni prekinejo za kosilo, jaz pa za obisk pri Jasminu in Zvonki. Danes odhajata in to je bila zadnja kavica in klepet preden izplujeta. Prijetno vzdušje je bilo vse te dni, upam, da se še kje srečamo.

Potem pa nazaj v prijetno toplo mučilnico. Popil sem tri litre vode in nisem šel na vece, le občasno sem ožel majico, da ni preveč kapljalo z nje. Tokratna redna vzdrževalna dela na motorju so bila malo obširnejša. Najprej sem zamenjal vtočni ventil hladilne vode na sail drivu. Originalni je bil zapečen, ni šans da ga zaprem, če bi bila panika. Jasno, da nimam orodja. Pa si sposodim ogromnega francoza pri francozu in potem nekako le odmontiram stari ventil. In namontiram novega. Ali drži ali ne? Šele, ko bo barka v vodi, bom lahko preveril. Preveril, ne pa tudi popravil, če ne bo dobro. Popravilo je možno le na suhem. Pravzaprav nobene zadeve ne bom mogel preveriti, dokler ne bo prepozno. Ali je impeler pravilno vstavljen ali morda pušča? Je jermen prav našponan? Je motor odzračen in bo zabrnal, ko gre Mala nazaj v

vodo. Je oljni filter dobro privit ali bo oljna lužica v kaluži? Mislim, da bo prva plovba le do bližnjega pontona in potem temeljita inspekcija. Kakorkoli, impelerje in jermene menjavam vsake tri leta, ne smem se pritoževati, da imam s tem veliko dela.

Zunaj se je dogajalo špohtlanje in brušenje. Trup je sedaj (skoraj) popolnoma bel. Tudi epoxy primer iz Pirnič je odstopil. Mislim, da ni bil najbolje narejen, s tem sem imel težave od vsega začetka, vendar niti približno ne v taki meri, kot tukaj. Bom videl, kako mi ga napackajo tile mojstri, upam, da bo to poglavje enkrat za vedno zaprto.

za slovo pa nekaj nastavljanja fotoaparatu; za začetek samo kapitana

Zvonka, Jasmin, Tone in moja malenkost

v ozadju pa še jadrnica Indigo

...in Indigo pluje proti Martinique...prišla na Guadaloupe samo naju obiskati - hvala za obisk!

17. februar 2017, petek

Bas du Fort, Guadaloupe

Danes je Vesnin rojstni dan, kar pomeni, da ima poštudu od rada in se lahko posveti komunikativnim dejavnostim. Sprejema čestitke in odpira darila. No, odprla je eno samo - tisto, ki ga je dobila od Anite še na Brniku. Moje darilo je bilo bolj cyber. Plačal sem boat yard in ji plačilo posvetil za rojstni dan. In če me spomin ne vara, je bilo to najdražje rojstnodnevno darilo do sedaj. Dražje darilo je dobila le še za dan žena. Ker gre za darilo, se o ceni, jasno, ne razpravlja. Sem pa po dve urnih in precej glasnih pogajanjih, kaj so in kaj niso dodatna dela, Vesnino darilo pocenil za osemsto evrčkov. Pirati!

Cel dan sem se ukvarjal z demontažo pipe. Ko je nisem mogel odviti spodaj, sem poskusil z razstavljanjem, pa tudi ni šlo. Šele popoldan mi jo je (že čisto razcefrano) končno uspelo odstraniti - z v Ljubljani kupljenim, pri Rajku predelanim in lokalno adaptiranim ključem. Ampak. Po uri sestavljanja nove pipe, sem ugotovil, da mi en del manjka. Pa sem uporabil drugega, ki sem ga odvil z druge pipe. Pa ni čisto pravi. A-ja-ja-jaaaah! No, še vedno so šanse, da originalnega najdem jutri, ko pospravim štal v kabinah.

Zvečer sledi rojstnodnevna klasika. Večerja. Vesna naroči ti-punč in dobi flašo ruma in en kozarec. Ker je naročila eno pijačo, ji pripada samo ena limeta in nekaj sladkorčkov, ruma pa lahko spiže, kolikor si ga srce zaželi. Karibi. Le zakaj niso meni ponudili piva v takem režimu (eno pivo bi pomenilo en kozarec in free refil, hej!). Sem pa zato dobil tom yam z ananasom, in v nadaljevanju raco v kitu. Poleg palčk so mi prinesli še nož in vilce, da sem jo lahko razrezal in izločil kosti.

Pri našem sosеду, Kitajcu v Jaršah, to naredi kar kuhar. Pa so se hitro odkupili. Ko pri sosednji mizi nekomu zapojejo za rojstni dan, se Vesna takoj pohvali s taisto zadevo in v naslednjem trenutku je tudi sama deležna gratis sladice s prižgano svečko in pesmico v francoščini.

sicer včerajšnja fotka, pa vseeno...

projekt menjave pipe v kopalnici ni enostaven, če nimaš pravega orodja in delov

moja malenkost s posadko oštarije ob happy birthday :)

na mizo dobim pol steklenice ruma, da si sama natočim kolikor hočem :) ... za predjed pa papajina solata s škampi, glavna jed škampi z ananasom (žal kitajski način s škrobom, namesto tajski kot se šika... ampak kaj češ.....

18. februar 2017, sobota

Bas du Fort, Guadeloupe

Barka gre danes v vodo. Ob desetih. No, ob desetih jo dvignejo na dvigalo in pobarvajo lise pod stojali. V vodo gre kakšno uro kasneje. Jaz do takrat pospravim štal po kabinah, vendar tistega dela pipe, ki mi fali, ne najdem. Hic! Ma, o tem bom razmišljal drugič, važno, da je sezonsko delo pod streho.

Zmenim se za isti privez v laguni, kot smo ga dobili zadnjič. Meni je všeč, ker imam mir, sosedi so v redu in ni dnevnih menjav gostov. Vesna pa pojamra, da je daleč do trgovine. Hja, vsega ne moremo imeti. Itak je jutri nedelja in bi jo moralo bolj skrbeti kako daleč je do cerkve.

Popoldan mine v službenem delu zanjo in pranju palube zanj. Zvečer se spravim h kopiranju filmov, a glej ga zlomka. Disk, ki je šest let delal brez pripombe, zajamra. Ne vem sicer, kaj je narobe, a mislim, da je en del slab. Formatiranje mu ne gine. Še prej pa je potrebno iz njega pobrati dobro robo. In ga celega spet posneti. Dva terabajta, hmmm... Zanimacija preko noči za računalnik.

19. februar 2017, nedelja

Bas du Fort, Guadeloupe

Zanimacija preko noči je pokazala neizpodbitno dejstvo, da se bo spet treba vreči v stroške. Formatiranje ne pomaga. Še več, tudi tisto malega, kar je še delalo, ne deluje več. Pravzaprav, ne deluje nič več. Vesna se tako odpravi peš v bližnjo trgovino, pa ne najde nič uporabnega. Nedelja je in večina trgovin je zaprtih. Manjana. Zanimacija za jutri, torej. Jutri bo

potrebno kar nekaj skakanja po trgovinah, tudi cev na pipi je prekratka in bo treba najti novo - le kje?

Zvečer v ladijski dnevnik vpišem vsa vzdrževalna dela, ki sem jih naredil letos. Ne pomnim, da bi kdaj tako temeljito zamenjal toliko potrošnih delov hkrati. Vključno z epoxy primerjem na podvozju, hic! Več ali manj je vse urejeno, le maceratorsko pumpo moram razstaviti in ugotoviti, zakaj je mutirala medtem, ko je januarja samevala na Mali. Sicer dela kot mora, le na slab glas je prišla.

Je pa tako, da mi nič ne gre od roke brez težav. Pad eye, ki se je polomil lani in sem ga kupil pri istem dobavitelju, kot prvič (da bo premontaža čim bolj enostavna) je po dimenzijah popolnoma enak, le luknje za vijake ima postavljene drugače. Saj ni res, pa je! Vrtanje mi ne gine. In, jasno, kot beli dan, to s svedrom, ki mi v kompletu edini manjka. Na srečo sem imel še en zapakiran komplet. In sem pri delu zato še kako pazil, da ne bi imel po novem dva kompleta brez trojke.

Tudi ojačanje davitsov z zajlico, namesto z vrvjo, je problematično. Popolnoma enostavno bi bilo, če bi imel na barki primerne klešče za stisnit, tako pa kombiniram z vijačenjem, ki ne drži niti v laguni, kako bi šele bilo na razburkanem morju. Gledam, s čim lahko stisnem klasične sponke in malo predelam klešče za rezanje zajle. Stisnem, ampak ... če bo to držalo?

20. februar 2017, ponedeljek

Bas du Fort, Guadeloupe

Zdravljenje mutacije maceratorske pumpe se zavleče preko celega dopoldneva. Ko jo popolnoma razstavim in ugotovim, da so se magneti odlepili, jih lepo očistim in prilepim nazaj. Tokrat za večno. Ampak. Prilepim jih narobe. Za večno! A-ja-ja-jaaaah! Nove pumpe tukaj nimajo, na netu jo dobim v enem tednu. Kaj bova ves ta čas v marini? Pa se lotim piljenja in žaganja in nekako mi uspe pumpo spet sestaviti. Dela. Čudovito tiho dela. Nobene mutacije ni več. Odlično. Sestavim sekret in potegnem vodo. Ampak! Pumpa lepo tiho - pušča. Pa je tu spet šraufarija, pa še enkrat in še enkrat. Pa še sedemintridesetič. Pavza! Nekaj delam narobe in problem je potrebno prespati. No, ker smo sredi dneva, ga je potrebno prejesti. Vesna pripravi kosilo in po kosilu se ona odpravi v čendlerije, če morda kje drugje najde pumpo, jaz pa nazaj na šraufanje. In - mi rata. Nisem si mislil, da je potrebno tako močno priviti vijake, običajno se dihtanje doseže drugače. Kakorkoli, za prvo silo dela, ob priliki bo pa le potrebno kupiti novo.

Vesna besno kupuje, SMS-i, ki kažejo zmanjševanje stanja na tekočem računu veselo uletavajo. Vendar. Vmes je tudi tak, ki mi ponuja povečanje stanja. Če kliknem sedaj, dobim iPhone 7 zastonj, ker sem - kako drugače - srečnež. Ampak, zavestno sem se odpovedal ajfonu. Ne želim presedlati na tehnološko slabši telefon, kot ga uporabljam sedaj. Brez ajfona v žepu torej še poželkotam pikico na boku. Saj bi to naredil že zdavnaj - že lani ali predlani, pa nikoli nisem imel pri sebi čisto navadnega otroškega čopiča, da bi to lahko naredil.

Vesna se iz čendlerij vrne s polno vrečko. Veliko je dobila, skoraj vse. Ampak. Rentiča ni za dobiti. High season. In kako naj potem opraviva letni nakup hrane? V peš bližini (da trolije iz trgovine pritrolava do barke) ni nobenega hiper centra, v vaški trgovnici pri marini pa ne bi delala takega nakupa. Kakorkoli, če kje, je to potrebno narediti tukaj, pri Francozih. Ne bi rad jedel anglosaške žlobundre. Fišendčips ali sojaburger? Ma, se jutri nekaj domisliva...

21. februar 2017, torek

Bas du Fort, Guadeloupe

Zjutraj dežuje. Drugič v desetih dneh. Vreme v februarju je precej lepše, kot decembra, tudi temperature okoli 25 stopinj so idealne in ponoči se je potrebno pokriti z odejo, rjuha zna biti premalo. Spi se dobro tudi brez klime.

Ko je nevihta mimo se Vesna odpravi na letališče po rentiča. V marini so vsi razprodani do konca tedna. Pa pobara sosedo, na kateri avtobus mora, da jo pripelje do letališča. Pour quoi, ga zanima? Location de voiture, mu razloži. Mon cheri fille, zato pa ne rabiš hodit na aeroport, to dobiš tukaj, avec moi. Voila! In tako ima rentiča 14,7 sekunde po tem, ko je stopila s palube. Nikoli hitreje.

Medtem, ko jaz čakam na klic iz domovine (delo vabi), se ona odpravi naokoli v šoping. Ura je popoldan, ko se vrne z dvema vrečkama. Hej, to bo pa premalo za naslednje leto! Saj nisem kupovala, razloži, samo pogledala sem, kje so trgovine. In spotoma je kupila dve vrečki robe, hic! Popoldan se torej odpraviva še enkrat. Najprej po zamenjavo za nedavno preminuli disk. Na začetku precej klavrno kaže, prav v zadnji trgovini, ko sva že skoraj obupala, pa jih le imajo. Najmanjši je 5 TB. Al bo to filmov!

Tudi hrane bo! Najprej v Vodilno Ceno (Leader price) in nato še v Križišče (Carrefour). Povsod piše, da je hrana v Franciji draga. Morda res, ni pa nič dražja, kot v Sloveniji. In tudi, če je na sosednjem, angleškem, otoku kaj ceneje, value for money je neprimerljivo slabši. Ko se v Carrefourju postavim v delikateso, so vabljivi sirčki in salamce vse naokoli, vse do horizonta. Če samo pomislim, da je pri sosedih na izbiri vijolična in roza salama in cheddar sir v lističih za cheese burger. In sladkane kumarice. In puhasti hot-dog kruh... Nou-vej, tukaj je treba kupiti, kolikor se le da! Rečeno, storjeno. Najin avtoček, Scenic po imenu, komaj vse pripelje v marino. Le kako bova to spravila na Malo? Pakiranje se prične pred večerjo in konča pred zajtrkom. In vsake toliko se spomniva, da sva kaj še pozabila, pa da bova že jutri kupila...

22. februar 2017, sredo

Bas du Fort, Guadeloupe

Dan je lep. Vreme je spet tako, kot sva ga vajena odkar sva se vrnila na barko. Vesna gre v šoping in se po nekaj urah vrne z nekaj vrečkami in izjavo, da sedaj ima pa tudi ona dovolj tega. Kupovali bomo drugje. Meni se ne da nikamor. Nekaj minut dela imam s premontažo cevi za tuš, ki sva jo včeraj kupila daljšo, to je pa tudi vse. In besno kopiram filme, jasno. To je trenutno najpomembnejše opravilo, dokler imava še elektrike v izobilju.

Vrnila bi avto, pa sosed, samooklicanega rentakarovca, ni na spregled. Iščeva ga celi dan, pa nič. Šele popoldan dobi Vesna telefonsko številko od drugega sosedu in ga pokliče. A ga ne dobi. Le komu naj sedaj vrne avto?

Jasmin mi je dal cel kup pilotov v pdf obliki. Pogledam zadevo in - odlična zbirka! Malo preberem, kar tako, na zalogo. Itak moram nekako ubiti čas. Dokončam tudi branje Shipwreck or Shangri-la?, kjer Južnoafričan, ki je razbil in potem tudi popravil barko na atolu Salomon v otočju Chagos omenja srečanje z (našo) Milanko in Rogerjem, ki sta tja priplula z Vakuto. Zanimivo branje, ker poznam razmere na tistem koncu sveta, kjer tisoč milj naokoli ni ničesar (razen ameriške vojaške baze, ki je pa itak off-limits).

Vnukov ne bo na spregled. Dopust so prestavili na boljše čase. Torej greva lahko po svoje. Kar nekaj prijateljev je na bližnjih otokih, greva počasi naokoli in morda jih srečava. Počasi. Vetra že nekaj dni ni in ga tudi še nekaj dni ne bo. Neobičajno za te kraje. Kakorkoli, jutri izplujeva, smer Martinique z vmesnimi postanki. Babica gre na jug!

23. februar 2017, četrtek

Bas du Fort, Guadeloupe - Saint Louis, Marie Galante

Danes je potrebno čim prej na pot, popoldan se veter vrne in midva bi rada na vzhod. Ampak. Če so bili prejšnji dnevi mirni, imava danes oba mailov za izvoz. Pa najprej narediva, kar je za narediti, nekaj pojeva, se oddingiram do recepcije (če bi šel peš, bi to pomenilo slabo uro več časa), kjer se najprej pogajam za ceno. Na začetku je cena za pet dni 130 evrov, potem 96, malo kasneje 61 in na koncu 11,82 evra. Francozi... Še voda v tank in pit stop na fuel docku, pa sva na plovbi. Malo računam, okoli tona sva težja, kot pred nekaj dnevi. In verjetno je grez sedaj bliže dveh metrov, kot (izračunanih) meter osemdeset.

Veter se je počasi začel dvigovati in upam, da bova imela jutri prijetne 4 Bf vzhodnika. Danes motorirava dobrih 20 milj v 2-3 Bf vetra točno v kljun. Itak rabiva elektriko, ker naša filmoteka se še kar kopira. Če bo vse po sreči bo na novem disku tri in pol tera bajtov zapisanih danes zvečer, slabih 48 ur po tem, ko sem s kopiranjem začel. In potem ... in potem bova lahko začela gledati filme. Ocenjujem, da jih je za okoli 5000 ur ali z drugimi besedami za 200 dni neprestanega gledanja 24 ur na dan! No, do doma bo že, potem pa nabavimo druge.

Sidrana sva pred Saint Louisem v družbi okoli 70 jadrnic (55 tukaj in 15 v sosednjem, severnem, zalivu). In otok Marie Galante je znan po tem, da je precej osamljen in da turizem tukaj ni osnovna industrijska panoga (najpomembnejše so destilarne rumu). Kako bo šele na Martiniku? Vreme je lepo in morje je čisto. Spet sva v svojem elementu!

Karibi 2017

Martinique

24. februar 2017, petek

Saint Louis, Marie Galante - Saint Pierre, Martinique

Do Martinika imava 75 milj, dan ima sedaj že skoraj 12 ur, torej naj bi šlo preko dneva. Če bo le veter. Ob zori sva torej berajt in izplujeva na pot. Dober veter je napovedan, 4 Bf z boka. Napovedan že, vendar. Plaziva se za Marie Galante in Martinikom ter pred Dominico. Rezultat je vsega skupaj štiri ure dobrega jadrnanja v prelivi med otoki, dve uri motoriranja za otoki in šest ur motorsailinga pred otokom. Ni dan, ki bi mi ostal v trajnem spominu. Za nameček naju na rtu Martinika

še pošteno ustavi tok v nos in v istem trenutku, ko pade sidro v vodo, pade tudi sonce v Karibsko morje. Vendar. Sidro ne drži. Procedura presidranja je izvedena že v poštemem mraku. V drugo je bolje. V opomin je popolnoma svež wreck na obali, še jadra ima namontirana. Očitno tukaj včasih pihne tudi iz napačne smeri. In očitno včasih sidro tudi ne drži...

Ker je na sidrišču gužva, sva svoj prostor pod zvezdami našla precej daleč od pomola. Clear-in nocoj torej odpade. Manjana. Ne bi se fural z dingijem v noči brez lune skoraj miljo, če ni potrebe. Upam le, da bo jutri dopoldan gostilna odprta, da se bo dalo narediti proceduro. Če ne bo šlo, potem pa v ponedeljek kje drugje. Francija. Še za nekaj je fina ta Francija: greš iz ene države v drugo, pa ni potrebno zamenjati curtesy flag (kako bi se temu sploh reklo po slovensko?). No, res pa je, da bova morala francosko zastavico vseeno kmalu zamenjati, počasi iz trikolore postaja dvokolora, rdeči del je že skoraj čisto scefiran.

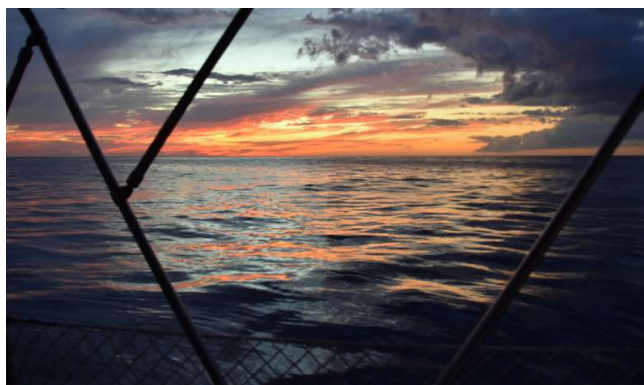
jutranja meglica ob sončnem vzhodu na Guadeloupe

vzhodna priobalna stran Dominice je redko naseljena - le tam kjer se vali dim, vidiš, da je hiška

bilo je kar nekaj bočnega jadriranja

in za finale dneva kičasti sončni zahod na Martinique - Saint Pierre

25. februar 2017, sobota

Saint Pierre - Anse Miton, Martinique

Clearance je v gostilni, pa je le-ta ob rani uri, desetih zjutraj, še zaprta. Odpre se ob pol enajstih, hic. Usedeva se torej k sosedu na kavico. Nasproti je tudi zvonik z uro, ki kaže pet minut do pol enajste. Preverim na Vesninem telefonu (ročne ure na potovanjih ne nosim iz verskih vzgibov) in ura na zvoniku je točna. Še malo pljuckava in ko se po občutku čez četrte ure spet ozrem na zvonik, je ura - pet minut do pol enajste. A-ja-ja-jaaaah! Ura, ki je točna dvakrat dnevno - in ravno, ko sem jo preverjal, je bila točna...

Pa se sklirava, vrževa v šparovček nekaj kovancev in greva na tržnico. A namesto nakupom, se posvetiva skupini tridesetih bobnarjev (in nekaj trobentačev), ki prirejajo zabavo za karneval. Nisem ravno ljubitelj ritmov v glasbi, raje imam melodijo, ampak tole je bilo pa tako divje dobro, da me je povsem pritegnilo. Sami črni bobnarji (no, vsaj pol je bilo bobnark!) z vsemi možnimi in nemožnimi tolkali so res ubrano in neprekinjeno tolkli po tolkalih. Kakšna energija! Ena boljših bobnarskih predstav, kar sem jih videl - bolje je bilo samo na Rapa Nui, tam je bilo neprekosljivo dobro. Slabe pol ure je trajal en sam komad. Ja, črnim je ritem res zapisan v gene, s tem se rodijo. In ljudje naokoli so poplesavali v taistem ritmu. Scena je močno spominjala na ono klasično sceno karibskega pogreba iz filma Janeza Blondina, agenta številka sedem. Sam s seboj sem primerjal, kako zadevo vidim sedaj in kako sem jo občudoval kot desetletni fantič v kinu.

Obakrat me je prevzela.

Spotoma si ogledava reševanje jadrnice na obali, ki jo je nenadni obrat vetra dva dni nazaj prestavil iz morja na kopno. Skupaj z nama si to ogleduje še flota dronov. Pa ne dočakava vrhunca dogajanja, da bi videla, kako se to izvede. Prej odplujeva. In se po nekaj uricah plovbe sidrava tam, kjer sva nekoč že bila sidrana. Anse Mitan. Spotoma obplujeva celo floto malih jadrnic vseh možnih izvedb. Vsaj sto jih je, raje več. Lep pogled na mala jadra vse naokoli. Nobena fotografija ga ne more pričarati.

prijava na Martinique (clearance) se dela čez vikend kar v oštariji, med tednom je pa možno tudi v turističnem uradu

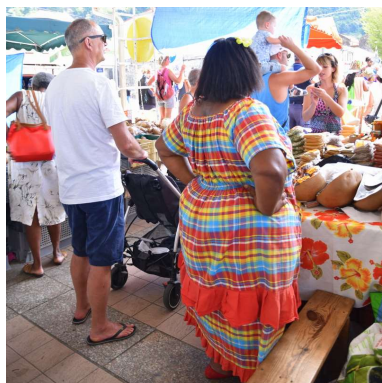
nasproti oštarije pa ta žalosten pogled - očitno niso bili dobro sidrani ?

iz barke odnašajo tisto kar bi še lahko bilo uporabno

prišli so tudi reševalci barke, a kdo ve ali jim jo je uspelo potegniti ven iz mivke?

ob sobotah je na tržnici velika gneča; madam je oblečena v lokalno obleko

in super, bila sva ravno pravi čas v mestecu ter doživela majhen karneval

kot nalašč je takrat sonce žgalo z vso močjo in pot je tekel nastopajočim kot gledalcem

gospodična je bila celo predstavo zelo resna

najbolj lušno mi je pa gledati obraze nastopajočih in jih ujeti v pravem trenutku v kamero

madam se je čisto ogrela in ob ritmu bobnov ter trobentami veselo plesala

na tržnici lokalne začimbe, pijače

ta tip ima pa izredno lepo oblikovano brado, kajne ?

26. februar 2017, nedelja

Anse Mitan, Martinique

Tuhtam, kako stopiti v kontakt z Mojco, da jim povem, kje smo. Pa me iz zagate reši kar Mojca sama. Med zajtrkom zazvoni telefon in Tone mi razloži, da sta sidrana sto metrov za nama. Eureka! Spravim se torej v dingi in oddingiram na klepet. Vesna je preslaba za kakršno koli skakanje po čolničkih in ostane v postelji in počiva. Nekaj ur čvekamo preden se lepo odpeljem domov. Ampak. Ni bilo ravno lepo. Sredi poti mi crkne motor. Kurblam in poizkušam, pa vsakič, ko ga prestavim v prestavo in dodam gas, motorček crkne. In ponovi vajo. Med vsako vajo pa me veter lepo odnaša od barke v smeri Nikarague. Kamor prispem, če se vreme ne spremeni, nekje sredi maja. V dingiju. Z obilo težav se potem le nekako priplazim domov. Pod štandgasom. A glej ga zlomka, privezan na Malo Parsunček žvrgoli, kot da nikoli ni bilo nič narobe.

Je pa spet narobe proti večeru, ko se spet odpravim na Mojco. Motorček ne dela (no, dela le pod štandgasom) in Vlasto in Toneta komaj pritrogam na Malo. Takoj se lotimo popravila. No, loti se ga Tone. Po kar nekaj try'n'fail poskusih mašince lepo zaprede. Ampak. Narejenega ni bilo nič, kar bi bilo lahko zaznano kot jasno popravilo napake. Kaj pa sedaj? Kako odpraviti napako? Hmmm... To zna biti še zanimivo.

Tudi po večernem snackiranju in pljuckanju žlahtnine na palubi Male, motorček vžge in nas varno pripelje preko morja in - začuda - mene tudi nazaj. Z malo gasa. Ne upam si ga sredi noči zagnati na glisiranje. Zanimacija za jutri, ko bodo mišice bolje pripravljene na veslanje...

27. februar 2017, ponedeljek

Anse Mitan, Martinique

Mišice niso bile nič bolje pripravljene na veslanje, smo pa z motorčkom vseeno varno pripluli do dingi-doka in potem naprej v Fort de France s ferijem, pa v čendlerijo, digicelerijo in (končno) barcerijo in kasneje še snekerijo. Vmes v čendleriji pobaram, kje bi lahko našel serviserja za moj outboard? Nikjer, je strumen odgovor. Nikjer do četrtega, piše v podnapisih. Hmmm, zakaj pa ne, me zanima? Kaj ne veš, ti ubogi turist, do srede je pust, pri nas je to praznik, karneval, najbolj sveti izmed vseh svetih praznikov!

Aha, praznik pomladi, torej. Posvečen je bogovom in boginjam pomladi, ki so pregnali zimo in naredili dan daljši o noči. Star je nekaj tisoč let in še danes ga v krščanskem svetu praznujemo v skladu s sumerskim koledarjem. Koledarjem torej, ki je bil v veljavi pred krščanstvom. Do sem je vse skupaj še nekako logično, zaplete se pa pri dejstvu, da je največje praznovanje tega praznika na južni polobli, v Riu. Tam je takrat jesen...

Kakorkoli, ob štirih popoldan se začne zares. Karneval. Meni se je zdelo, da je po ulicah ves čas enako ljudi, le iz minute v minuto se je procent maskar višal in procent običajnih ljudi nižal, dokler na koncu niso po cestah hodile same kreature (mednje v taki situaciji sodijo tudi navidezno normalno oblečeni ljudje s foto-kanoni v rokah). Še za policaje na koncu nisem bil čisto prepričan ali so maskare ali ne. Potem so se začele procesije. Večinoma so bile plesoče maskare v skupinah z maskarami-bobnarji. Nekaj jih je bilo tudi motoriziranih maskar v predelanih katrcih z res ogromnimi zvočniki, ki so preglasili celo bobne. Prvak ulice je bil defintivno šlepar z nekaj malo prostora rezerviranega za gogo girle, sicer pa polno naložen z (glasno delujočimi!) zvočniki, vrh katerih je sedel, njegovo veličanstvo, didžej z oranžno pobarvano betico. No, nekaj punc je bilo prav čedno pofarbanih in nekaj jih je tudi zelo dobro mešalo ob ritmih brez melodije.

Ura je noč in predčasno sklenemo ogled in se preselimo na našo stran zaliva. V lokalni birtijici združimo moči Indiga (z gosti), Mojce in Male ter precej v noč klepetamo. Na koncu Indigo odkoraka v marino, Mojca in Mala pa na dingija in na sidrišče. In, ja, Parsunček nas nekako le spravi na barki...

28. februar 2017, torek

Anse Mitan, Martinique

Vetrovno je ravno prav, da vetrnica naredi dovolj energije za poganjanje računalnikov. Tudi to je razlog, da se Vesna ne premakne z barke (no, tudi počuti se ne o.k.) in je niti karneval ne premami, da bi se s ferijem odpeljala na ogled. Sam pa tudi nisem tako zagret, da bi to počel v solo akciji. In tako preživim dan v branju. Malo tudi pogledam vetrovne karte. Hmmm... Ta teden bodo nad Karibskim morjem kar močni pasati, okoli 6 Bf in med 2 in 3 m vala naj bi bilo. Saj, lahko bi izplula, še lažje pa bova nekaj dni počakala in potem plula v bolj mirnem morju. Ampak. Danes še sigurno ne izplujeva, jutri pa spet malo pošpegam za vremenom...

Se pa zato SY Mojca premakne s sidrišča v marino in priveže kar poleg SY Indiga. In zvečer še midva pridingirava k njim na klepet, ki traja (pre)dolgo v noč.